

troer at maatte foretage en meget væsentlig Forandring i den bestaaende Lovgivning, og først naar denne er gaaet for sig, kommer til de specielle Bevillinger, der skulle give Enkeltmand Berettigelse til nu at høste Gavn af de nye Retsfættninger. Det er her, at jeg troer at maatte see noget anderledes paa Sagen, end den ærede foregaaende Taler og Lovudkastet. Jeg troer paa ingen Maade, at vor Lovgivning medfører Nødvendighed af særlig Bevilling til Dpretelse af saadanne Omsætningslagere, som Lovudkastet vil indføre. Det er efter min Anskuelse ikke ganske rigtigt, ja, jeg troer at turde sige, det er meget langtfra at være rigtigt, naar det i Lovforslagets Motiver udhæves, at det er nødvendigt at forandre den danske Lovgivnings Grundsætning om værlige Ting, om Varers og Fabrikaters Overdragelse fra Mand til Mand, før der kan være Tale om Dpretelsen af saadanne Varehuse. Det er jo vel ganske sandt, at naar jeg vil sælge en mig tilhørende Væspøregjenstand, naar en Kjøbmand vil sælge sine Varer, en Fabrikant sine Producter, saa maa han overlevere dem til en Anden, for at de kunne blive denne Andens Eiendom; i saa Fald er Overleverelsen ganske vist nødvendig. Men Sagen stiller sig heelt anderledes, naar Gjenstanden befinder sig i en Trediemands Bærg, naar den oprindelige Eier, saaledes som der her er Forudsætningen, har overleveret Varerne til, hvad man her idag, og det med god Føie, har kaldt en Pakhuusforvalter. Sælger jeg nu under saadanne Forhold mine hos Trediemand beroende Varer, turde det af sig selv være klart, at en Ordre til denne Trediemand, til den saakaldte Pakhuusforvalter, om nu ikke længere at besidde Varerne for mig, men for den Mand, som jeg har solgt dem til, maa gjøre Sagen klar, med andre Ord, at under saadanne Omstændigheder Salget maa kunne stee og Overdragelsen kunne gaae for sig ved, hvad den ærede Minister har kaldt det, et Papir, uden at det ledsages af nogen pbyffist Overleverelse. Staaer der nu tilmed i Spidsen for vort Pakhuus en Pakhuusforvalter, og ved Dplag og Dplagshuse af en saadan Vigtighed og Storhed som dem, hvorom her er Tale, vil der jo altid være en saadan Pakhuusforvalter, vil han naturligtvis

ikke modtage Varerne uden at udstede et Document, et warrant, Lovudkastets Lagersejdel — dette Document, som min ærede Sidemand meget rigtigt har karakteriseret som en Ubleveringssejdel. Vel vil det nemlig, først og fremmest komme til at lyde som et Modtagelsesbeviis, som et Deposito-beviis for de modtagne Varer, men disse skulle jo atter gaae ud af Pakhuset, og Documentet vil derfor tillige indeholde Adkomst til at fordrø dem uleverede og saaledes i sit Grundvæsen være en Ubleveringssejdel, der berettiger Den, der modtager den, til at erholde de deponerede Varer uleverede. Er nu et saadant Document udstedt, følger det ligefrem af vor Lovgivnings Grundsætninger, at Besiddelsen af denne Ubleveringssejdel giver Besiddelse af Varerne, og at disse saaledes kunne overdrages igjennem Documentet og repræsenteres ved dette. Hvad jeg her meddeleer, er ikke noget Nyt, men ifkun Sætninger, der forlængst ere komne til Udtalelse i vor Retsforfatning, og navnlig have vundet Stadfæstelse ved en Højesteretsdom, allerede fra Aaret 1821. Det er en bekjendt Sag, som jeg her har for Die. Den grønlandste Handel havde overdraget til en Kjøbmand her i Byen — jeg antager, det var en Kjøbmand, han hed Hr. Herre — et ikke ubetydeligt Vareparti. Pakhuusforvalteren havde givet Ubleveringssejdel til denne Mand, og denne havde efterhaanden modtaget en stor Deel af de omspurgte Varer, deels selv, deels ved Andre paa hans Vegne; hele Partiet var endelig blevet uleveret, og Pakhuusforvalteren havde modtaget Dwittering for Uleveringen, da der pludselig præsenterede sig en tredie Mand med den udstedte Ubleveringssejdel, og ved Højesteretsdommen blev nu Pakhuusforvalteren fjendt pligtig at uleverer Varer af samme Beskaffenhed som de solgte, eller at betale deres fulde Værdi. — Jeg kan herefter ikke antage, at der som Lovudkastet forudsætter det og i sine Motiver udtaler det, skulde være Nødvendighed for at foretage nogen Forandring i vore Retsregler om Eiendoms-overdragelser af Varer og Fabrikata, for at det System, som Lovudkastet vil indføre, skal kunne indtage sin Plads i den danske Retsforfatning, at Varer kunne legemliggjøres ved et Papir, i Documenter, og derved Omsætningen stee med Frihed og Lethed. Nei, det er netop